

Η πορεία του Χριστού προς το

εκούσιο πάθος συνιστά το αιώνιο υπόδειγμα άκρας συνέπειας έργων και λόγων. Σε αντίθεση με πλείστους όσους φιλοσόφους και φιλοσοφούντες προγενεστέρων αιώνων και κοινωνικών αναλυτών και μελετητών της ανθρώπινης ψυχής, της ανύπαρκτης για πολλούς από αυτούς, ο Χριστός απευθύνθηκε και απευθύνεται στον πονεμένο άνθρωπο με λόγια απλά και πλήρως κατανοητά. Δεν είναι συνεπώς το ακατανόητο ή το δυσνόητο των λόγων, που απωθεί διαχρονικά τους ανθρώπους, αλλά οι συνέπειες εκ της αποδοχής αυτών.

Ο Χριστός τόνιζε στις ομιλίες του ότι «ει τις θέλει οπίσω μου ελθείν απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι». Σταυρός ήταν το μέσο της πλέον ατιμωτικής και συνάμα οδυνηρής θανατικής καταδίκης των ρωμαϊκών χρόνων. Πόσο ελκυστική μπορούσε να είναι η παρότρυνση προς ένα λαό που υπέφερε τα πάνδεινα της δουλείας πλέον των έξι αιώνων και ποθούσε την ελευθερία του, την οποία ανέμενε να του προσφέρει ο αναμενόμενος μεσσίας; Η επιφανειακή δυσκολία των λόγων Του σε άλλη περίπτωση προβάλλεται ως δικαιολογία από κάποιους μαθητές του, που τον εγκατέλειψαν: «σκληρός εστιν ο λόγος ούτος, τις δύναται αυτού ακούειν;». Όλοι όμως οι καλοπροαίρετοι ακροατές, που συνέρρεαν από όλα τα μέρη της Παλαιστίνης, υπερπηδούσαν τα προσκόμματα των προφάσεων και κρέμονταν κυριολεκτικά από τα χείλη του λησμονώντας πείνα, δίψα και κάματο, τονίζοντας ότι «ουδέποτε ούτως ελάλησε άνθρωπος ως ούτος ο άνθρωπος».

Τι εννοεί ο Χριστός, που καλεί διαχρονικά τους πιστούς, να άρουν τον σταυρό τους; Γιατί δεν έκανε τον λόγο του πιο ελκυστικό, παρηγορητικό ή ενθουσιαστικό, ώστε να κερδίσει περισσότερο τη συμπάθεια του ευμετάβλητου σε κάθε εποχή

λαού, ο οποίος τελικά πέφτει θύμα των δημαγωγών; Ο Χριστός δεν υπήρξε δημαγωγός ή δάσκαλος της ουτοπίας, όπως τον χαρακτήρισαν κάποιοι εμπαθείς ή ανήμποροι να αποδεχθούν τον λόγο Του. Ο Χριστός τόνισε στον Πιλάτο: «εις τούτο ελήλυθα εις τον κόσμον, ίνα μαρτυρήσω τη αληθεία». Και είναι αποδεκτό ότι η αλήθεια είναι πικρή. Δεν ήλθε να πείσει με επιχειρήματα ανθρώπινης σοφίας, γι' αυτό και το κήρυγμά του πολλοί τότε, συντριπτικά περισσότεροι σήμερα χαρακτήρισαν και χαρακτηρίζουν μωρία! Ήλθε να ελευθερώσει τον άνθρωπο τον δυναστευόμενο από τη δουλεία του διαβόλου τον αυτοσταυρούμενο με τα βέλη των αμαρτιών που διαπράττει.

Η μεγάλη τραγωδία του ανθρώπου είναι ότι απέκρουσε και αποκρούει τον λόγο του Χριστού στο όνομα της προσωπικής του ελευθερίας. Βλέπει παντού στη διδασκαλία Του απαγορεύσεις στερητικές αυτής και βαυκαλίζεται με την ψευδαίσθηση της ελευθερίας στην απόρριψή της. Και όμως ο Χριστός υπήρξε ο μόνος που συμπόνεσε τον λαό, που τον είδε ως πρόβατα χωρίς ποιμένα καταδυναστευόμενο από τον αρχαίκακο διάβολο και τα όργανά του, που ασκούσαν και ασκούν στον ίδιο βαθμό τις εξουσίες επάνω στη γη! Ο Χριστός δεν επωφελήθηκε στο ελάχιστο από τον εντυπωσιασμό του λαού και την προσήλωση στο πρόσωπό του ως και λίγες ημέρες πριν από τον θάνατό Του. Γνώριζε ότι οι δημαγωγοί θα εξέρχονταν νικητές για μία ακόμη φορά και θα έπειθαν τον λαό να κραυγάσει «σταύρωσον, σταύρωσον». Ο Χριστός πορεύθηκε προς το πάθος και έκτεινε τα χέρια του στον σταυρό δείχνοντας την απέραντη αγάπη του προς τον πάσχοντα άνθρωπο ακόμη και προς εκείνον που δεν είχε τη συναίσθηση ότι πάσχει, τον εμπαθή άρχοντα του Ισραήλ, που τον οδήγησε στην καταδίκη, επειδή διέψευσε το όραμά του να του προσφέρει εγκόσμια εξουσία. Το θαυμαστό και παραβλεπόμενο «πάτερ άφες αυτοίς ου γαρ οίδασι τι ποιούσι», το οποίο επαναλαμβάνει ο πρωτομάρτυρας διάκονος Στέφανος με το «Πάτερ μη στήσεις αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην», είναι το μεγάλο θαύμα της αγάπης. Ο εμπαθής άνθρωπος προτιμά το μίσος από την αγάπη, την οποία στις σύγχρονες γλώσσες έχει υποβιβάσει και ταυτίσει με τον έρωτα, σε πρώτη φάση, με τη γενετήσια ικανοποίηση, τελικά.

Ο άνθρωπος αρνείται να σηκώσει τον σταυρό του Χριστού. Προτιμά να σηκώνει κάποιον άλλον κατά πολύ πιο βαρύ και καταθλιπτικό επαιρόμενος συνάμα για την αποτίναξη των παντοίων ζυγών. Ο άνθρωπος αμετανόητος παραμένει δούλος των παθών του, βασικότερα από τα οποία είναι η φιλαργυρία, η φιληδονία και η φιλοδοξία. Κυριευμένος από το πρώτο πάθος διακηρύσσει τα περί ισότητας και δικαιοσύνης, όμως οδηγεί με την απληστία του τους συνανθρώπους του στην έσχατη ένδεια. Κυριευμένος από το δεύτερο πάθος οδηγείται στην αυτοκαταστροφή του προσφέροντας τον εαυτό του θυσία στον βωμό των

ακορέστων αναγκών για ηδονές. Κυριευμένος από το τρίτο πάθος αιματοκυλίζει την ανθρωπότητα σπέρνοντας παντού τον θάνατο και την υποταγή στο όνομα της ελευθερίας, την οποία κατανοεί μόνο κατά την οικονομική της διάσταση.

Κάποιοι κοινωνικοί αναλυτές, ανήμποροι να ερμηνεύσουν την ανθρώπινη τραγωδία ψυχογραφώντας τον άνθρωπο της πτώσης και της υποταγής του στον διάβολο χρησιμοποιούν όρους υλιστικής φιλοσοφίας και θεωρούν τον εμπαθή δήμιο των συναθρώπων του καταδικαστέο στο όνομα του φυσικού δικαίου, του ανυπάρκτου δηλαδή, και δικαιώνουν το θύμα παραβλέποντας δύο άκρως σημαντικές πτυχές του ανθρωπίνου προσώπου: 1) Οι θύτες είναι συνάμα και θύματα. 2) Τα θύματα είναι εν δυνάμει θύτες, όταν ζουν με το όνειρο να περάσουν στη χορεία των πρώτων.

Υπό τις συνθήκες αυτές ο πόνος είναι αφόρητος για θύτες και θύματα. Και φυσικά δεν κάνει διάκριση στις επισκέψεις του, αν και παρουσιάζεται υπό διαφορετικές μορφές. Η προσπάθεια φυγής από τον πόνο χαρακτηρίζει τον άνθρωπο χωρίς Θεό. Οι έχοντες προσφεύγουν στις μεσσιανικές διακηρύξεις κάποιων επιστημόνων, οι οποίοι όμως αδυνατούν να προσφέρουν θεραπεία της ψυχής, την ύπαρξη της οποίας αρνούνται ή αγνοούν. Οι απόκληροι αποδέχονται τη «μοίρα» τους χωρίς ελπίδα συντριβόμενοι από την ανέχεια, στην οποία τους οδήγησε η απληστία των ολίγων.

Και οι μεν και οι δε παραλύουν μπροστά στον ακραίο ανθρώπινο πόνο, τον θάνατο. Μη έχοντες ελπίδα επιχειρούν να προσφέρουν στον εαυτό τους κάποια ψεύτικη παρηγοριά επιτιθέμενοι συνάμα κατά του Χριστού, που πρόσφερε στον άνθρωπο μάταιες ελπίδες για απόλαυση (με τί αντιευαγγελικό περιεχόμενο σε χρήση ο όρος) σε μιαν άλλη ζωή πέραν του τάφου, και κατά της Εκκλησίας, που αστυνομεύει τις ψυχές κραδαίνοντας την απειλή του θανάτου. Το φοβερό! Ο αναστάσιμος παιάνας «Χριστός ανέστη» να ηχεί για τους αυτοσταυρούμενους δούλους των παθών ως πένθιμο εμβατήριο. Πόσο τραγικό να πεθαίνει κάποιος σταυρωμένος χωρίς ελπίδα ανάστασης!

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

Πηγή: hggiken.pblogs.gr